

Димитър Цолов

КЪРВАВИ ПЕСНИ

София, 2017

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното писмено съгласие на издателство „Изток-Запад“.

© Димитър Цолов, автор, 2017

© Издателство „Изток-Запад“, 2017

ISBN 978-619-01-0154-3

ДИМИТЪР ЦОЛОВ

КЪРВАВИ ПЕСНИ

ХРОНИКИТЕ НА ЧИСТНИКА И ШЕПИЧКАТА

Съдържание

I.	
Песента на Юга	7
II.	
Пищящият харем	30
III.	
Мъжка дума.....	57
IV.	
Кръвна връзка	70
V.	
Ледените псета.....	91
VI.	
Аления дом.....	105
Явор Цанев.	
Следговор с послевкус 😊	135
VII.	
Огледалото на абсолютната мощ	137
Благодарности.....	145
За автора	147

I Песента на Юга

*И като плод изгнил
Светът ще се разпукне,
от своя Огнен Дом
когато се измъкне
Пламтящия и с вик
прониже небесата.
До него ще върви
Жетварката с косата.*

Из официалния храмов химн
на сектата *Песента на Юга*

Рент Чистника бутна вратата на *Нерезът и невестулката* и в жаловитото ѝ проскърцване долови спомена за стотиците разбивания от гуляйджии с кипнала кръв. На двайсет и пет, наемникът беше с ръст малко над средния за Емор, с черна коса до нивото на раменете, отпред подрязана в права линия над средата на челото. Под лепената, боядисана в тъмносиво туника, играеха стегнати мускули, но дори опитно око трудно би установило, че между дрехата и тялото Рент носи тънка като паяжина ризница. Сгъната, тя можеше да се събере в двете му шепи, толкова фина беше изработката на стоманените ѝ халкички. За нея преди години брой умопомрачително много злато на търговец от Жиршан, но ризницата му се бе отплатила стократно. На десния му хълбок, в помътняла от времето кожена кания, се подрусваше къс меч.

Девет на брой каменни стъпала го свалиха до основното помещение – най-обикновено мазе, преустроено в кръчма. Нисък таван, опушени греди, на тях – увиснали няколко маслени лампи, излъчващи достатъчно светлина, за да може човек да уцели устата си с чаша.

Докато се оглеждаше за Варс Хитреца, Рент се замисли колко находчиво се е справил незнайният кръстник на тази бърлога. Тежката миризма на пот, доминираща киселите винени изпарения, щеше да *обърне* всяка свинеферма на павилион за благоухания, а присвитите очи, наблюдаващи новодошлия над масите, наистина създаваха усещането за дебнещи в полумрака дребни хищници. Кръчмите в района на пристанищните докове бяха до една долнопробни, но Рент начаса реши, че *Нерезът и невестулката* е може би най-гнусната, която е посещавал до момента.

Тази игра не беше от вчера. Всеки път, щом искаше да му даде нова задача, Варс Хитреца определяше срещата на подобно място.

Снишавай се, момче, обичаше да казва, трудно ще те забележат, ако пълзиш по дъното сред тинята на обществото.

Видя го на втората маса вляво, с гръб към стената. Винаги се разполагаше така – хем лесно да наблюдава входа, хем да е прикрит отзад, в случай че стане напечено. Защото относителната анонимност, осигурена им в тези бърлоги, нерядко криеше рискове.

– Рент! – изрече с дрезгав глас Хитреца, докато наемникът се разполагаше на стола. – Радвам се да те видя, приятелю!

Новодошлият впи очи в лицето на своя символичен домакин, останало в полусянка – обикновени черти, без нищо запомнящо се в тях, годините също не му личаха. Изглеждаше на около четирийсет, но Рент знаеше, че е в началото на шестото си десетилетие.

– Радваш се единствено на подрънкването на империята в кесията си, Варс – отвърна му с широка усмивка, – а по случайност аз съм един от хората, дето се грижат тя да е винаги пълна.

– Думите ти са отровни стрели, пронизващи сърцето ми – ухили се на свой ред и Варс.

– Ти нямаш сърце, Хитрецо! – изсумтя Рент и махна на жената с изпито лице, запътила се през масите към тяхната. – Вино!

Виното оправда опасенията му – оказа се долнопробно и разредено с вода. Насили се да го преглътне, но почти се задави, щом чу името на човека, когото трябваше да убие.

– Ток’Т’ка! – езикът на Рент се заплете на втория апостроф. – Върховният жрец на *Песента на Юга*! Човече, кълна се в брадата на Тъкача, трябва да сте полудели – и говоря в множествено число, защото за да водим този разговор, явно си приел задачата от поръчителя. Знаеш колко опасен е Ордентът на певците, а Ток’Т’та е завършен главорез!

Положи длани на масата, за да се надигне, но Хитреца го възпря с властен жест:

– Само не ми казвай, че Рент Чистника се е изплашил! Не го вярвам, но дори да е така, трябва да знаеш и друго – при евентуален успех ще си поделим злато, което ще те осигури до края на живота. Сто хиляди империиона, Рент! – изсъска, след като видя, че по-младият мъж вече се изправил и е готов да тръгне към вратата.

Сърцето на наемника прескочи един такт и се наложи да седне обратно.

– Я повтори...

– Не те харесвам! – Думите, изграчени над ухото на Рент, бяха придружени от зловонен облак. Навеждаха на мисълта, че приближилият се до масата индивид не само е погълнал литри от долнопробното вино, но има и сериозно заболяване, от което гние отвътре. Или пък още не беше разбрал, че дъвкането на сладък корен бързо оправя лошия дъх в устата.

Виж, това Рент нямаше как да му прости.

– Нерезът се появи, докато кротко си хортувам с невестулката... – рече на Варс с неутрален тон, все едно продължаваха да обсъждат делата си, както бяха правили допреди малко.

– Невестулка ли чух да ме наричаш току-що? – изхълца в престорена изненада Хитреца.

– Нали не смяташ, че можеш да се пребориш за титлата през с този смрадльо?

– На теб говоря! Не те харесвам! – разпръсна се нов киселогнил облак.

Рент чак сега си позволи да хвърли отегчен поглед към смутителя на покоя им. Едър екземпляр. Макар да бе привел рамене, косматият му врат се триеше в подпорните греди на тавана. Разговорите по околните маси затихнаха. Хората никога нямаше да се наситят да гледат как другите си причиняват болка.

Рент въздъхна дълбоко. Вечно привличаше препилите скандаджии из кръчмите. Беше се убедил, че колкото по-долнопробна е една дупка, толкова по-голяма вероятност има да го сблъска с такива.

– Не го убивай – рече Варс, запазил невъзмутимото изражение на лицето си.

– Никои не ми е плащал да го правя, Хитрецо...

Като малък Рент беше прекарал няколко години в храм на жреци балсаматори, дали му достатъчно познания върху човешката анатомия, за да измисли *Трите смирения* – последователност от удари, с която лесно можеше да извади от строя и най-коравия противник. А мъжът, дуднец пиански над главата му, съвсем не беше корав. Вярно, имаше телесна маса в излишък, но си личеше, че в нея мазнините преобладават над мускулите. Рент предположи, че все пак е натрупал някакъв опит в кръчмарските боеве – потвърждаваха го многократно чупеният нос и белезите по лявата му буза, явно оставени от нож, – но точно в момента, освен всичко изброено, мъжът имаше и нещо, за което не подозираше.

А именно: голям проблем.

Беше попаднал на корав противник.

И то противник, посветил живота си на причиняването на смърт по всевъзможни начини.

Трите смирения с думи прости: срамотии, слънчев сплит, сънна артерия.

– Преброих до шест – изсумтя Варс към наместващия се обратно на стола Рент. – Виждал съм те да изпълняваш смиренията за половината от това време.

– Разсея ме вонята от устата му – усмихна се извинително наемникът. Бръкна в кесията си и извади шепа медници. Подхвърли ги до превилия се край масата дангалак, облян в собственото си повръщано. – Я разчистете тази свинщина...

► 2 ◀

Всеки достатъчно умен свободен гражданин вече беше разбрал, че от Емор е останала само сянката на миналото величие. Рент подозираше, че дори глупците започваха да осъзнават истинското състояние на нещата, ала просто им бе по-лесно да останат с глави, наврени в задниците.

Варварски племена безчинстваха из пограничните територии и щипеха парчета от тях, досущ хищни мравки, попаднали на апетитен къс месо. Само въпрос на време беше да загърбят клановите вражди, да се обединят и да разпилеят непобедимите доскоро имперски легиони. Помитали всичко по пътя си, сега те трудно успяваха да възстановят загубите в личния състав, а двете последователни граждански войни допълнително ги бяха обезкървили.

Несигурното бъдеще караше хората да извържат глави към небето. Най-различни месии и пророци взеха да тръбят за скорошната гибел на човешкия род и да предлагат спасение на повярвалите в тях или техните божества. Култове и учения избуяха като плевели, а сред мнозинството им *Песента на Юга* се появи и настани в столицата някак неусетно. И макар улиците на Емор все по-често да ставаха свидетели на огнените спектакли, изнасяни от облечените в алени роби жреци, новата секта бе обвита в тайнственост. Знаеше се, че последователите ѝ се кланят на божество, наречено Пламтящия. То привързвало човешките души с могъщата си песен и им дарявало вечна наслада, а Ток'Т'ка бил наместникът му на земята.

Лично Рент си нямаше представа дали Върховният жрец е обикновен шарлатанин или наистина притежава мистични способности, но виждаше, че се стреми към целта на всеки, усетил някаква власт. Още власт.

Храмовите кули на *Песента* никнеха в градовете за броени дни и приличаха повече на военни укрепления, отколкото на религиозни средища. Говореше се, че едрият, подобен на бик Ток'Т'ка управлява сектата си като армия. Послушниците, положили клетва пред Пламтящия, преминавали усилена бойна подготовка, преди да надянат алената роба и да окачат на врата си сребърната свирчица, удостоверяваща, че вече са пълноправни жреци.

Мълевеше се и за човешки жертвоприношения, но доказателства нямаше. Разследванията биваха прекъсвани в зародиш, защото богатата секта пръскаше купища злато по всички етажи на властта, а – според слуховете – най-големите дялове прибирал самият император.

Такива мисли кръжаха в главата на Рент малко след залез слънце, докато очуканият паланкин го отнасяше към салона за масаж. С Хитреца се знаеха от почти десетилетие, но за това време само три пъти беше получавал покана да посети любимата му бърлога.

– Ела привечер – каза му Варс, – да отмиеш вонята от пристанищния бордей.

В салона не можеше да влезе случаен човек, а клиентите се обслужваха при гарантирана пълна дискретност. Рент не се съмняваше, че именно Хитреца е подбирал момичетата.

Щом излязоха от басейна с форма на раковина и легнаха върху масите за масаж, побърза да зададе най-важния въпрос:

– Какъв срок ни е отпуснал поръчителят?

Паузата на Варс преди отговора го убеди, че времето ще е крайно недостатъчно, но изтръпна, когато след нервното прокашляне на работодателя си чу:

– Три дни...

По-късно изтегнаха олекнали тела върху копринените възглавници в една от стаите за отдих. Охладеното вино с късчета плодове весело проблясваше в бокалите им под светлината на ароматичните свещи, които покриваха всяко свободно кътче в помещението.

Рент отпи пестелива глътка и я остави да погали небцето му. Виното имаше превъзходен вкус, нищо общо с евтината помия от кръчмата сутринта.

– Защо всеки път уреждаш срещите ни на места като *Нерезът и невестулката*?

– За да те държа нащрек, момко – Варс замижа и сръбна от бокала си. – Телесните удоволствия размекват ума на боеца...

– Но ето ме тук – прекъсна го рязко Рент, – където се предлагат именно такива, едва за трети път през изминалите десет години, откакто Тъкача преплете нишките на съдбите ни. Предните два пъти ми даде поръчки, които почти отнеха живота ми...

– Няма да те лъжа – на свой ред го прекъсна Хитреца, – убийството на Ток'Т'ка е най-сложната ти задача от всички досега.

– За сметка на това разполагам с цели три дни за подготовка... Ще заплача от радост!

– Сроктът наистина е пределно кратък – съгласи се Варс, – но този път няма да работиш сам...

Сега вече Рент успя да се задави с глътка вино. От носа му швириха розови капчици, сякаш беше получил юмручен удар, само дето нямаше болка.

– Знаеш какви са правилата, Хитрецо – успя да изръмжи най-накрая през кашлицата си. – Винаги работя сам!

Варс не показа да се е впечатлил от изблика му.

– Сто хиляди империиона – изрече за кой ли път през този ден. – И поръчителят беше категоричен – ще работиш с избран от него човек.

Остави бокала си на изящна махагонова масичка и плесна леко с ръце.

Пурпурната драперия на отсрещната стена се раздвижи. Рент видя, че е скривала малка врата, през която миг по-късно влязоха двама мъже.

Първият, усмихнат и младолик, не му беше познат, но другият...

Рент застина с увиснала челюст.

Безизразно лице на професионален играч на Плочици; рехава, посивяла към върха брада, пъстри очи, излъчващи змийска магнетичност, стойка на мечоносец...

Едва ли имаше човек в града, който да не познава Полдерон.

Генерал и предводител на заклетата имперска гвардия, охраняваща двореца на Негово Величество и осигуряваща реда на територията на столицата Емор.

– Зяпнал си като риба. Приемам, че ти е известно кой съм – започна по войнишки отсечено генералът, докато се наместваше на нисък диван до техните. Отклони поканата за вино от Варс, но младият му спътник я прие. – Предлагам да пропуснем любезностите и да караме по същество. Запознайте се с Блър Шепичката – авантюрист и крадец, и единственият външен човек, успял да проникне в главния храмов комплекс на *Песента на Юга*...

► 3 ◀

Наближаваше полунощ. На лунна светлина молитвената кула – гигантски факел с връх от шлифован кристал – изглеждаше почти нереална в своето величие. Рент и Блър се отделиха от сенките на околните сгради и претичаха до високата каменна стена. Сивкави облаци бяха започнали да се скупчват край небесното светило като по поръчка.

Главата на Рент пулсираше, претъпкана с подробности за архитектурата на храмовия комплекс. От Шепичката беше разбрал, че след като преодолеят стената, ще се озоват в малка горичка, а сградите с жилищните помещения за помощния персонал, послушниците и жреците се разполагат отвъд нея в сложен лабиринт от постепенно стесняващи се около молитвената кула пръстени.

– Не търсех плячка тогава – повтаряше за кой ли път крадецът, – мисията беше с разузнавателна цел, ала ето че ми се отплати...

Дял от сто хиляди империона, брадати Тъкачо! – И подхващаше отначало обясненията си, докато чертаеше кръгове и квадрати с уверена ръка. – Човешката охрана е съсредоточена около сградите. Преди тях обаче е горичката, бъкаща от драконаци. Ама драконаци, каквито не си виждал! Спаси ме ето това – показа на наемника мърлява кесия, добре опакована в животинско черво: изсушен и стрит цвят на дяволски лотос, – струваше ми цяло състояние да се сдобия с него от пътуващ знахар, но си заслужи цената до последния медник. Разпръснат във въздуха, отровният прашец може да повали и най-едрия звяр. А драконаците в храма, макар и да подозирам променени с магия, все пак си остават просто едри песове...

Рент хареса Шепичката много бързо. Лицето му, по младежки гладко, трудно се вписваше в легендата за опитния крадец, ала в къдравите бакенбарди под слепоочията се виждаха доста бели нишки, загатващи интересен живот. Блър беше мършав като бамбуков прът, пъргав и неспокоен, сякаш направен от течен метал, с палави пъстри очи.

Още на първата им среща в стаичката за отдих, генерал Полдерон го представи с думите:

– Месеци ми отне да вляза в дирите на този, хм, господин, оказа се същински призрак...

– Така е – усмихнато се съгласи Шепичката и продължи да върти между ловките си пръсти изящен медальон от нефрит с форма на копие.

Генералът пропусна забележката му.

– ... всичко, което ще чуете сега, е строго поверително – в гласа му се появиха метални нотки. Сигурно респектираха подчинените му гвардейци, ала бързо събудиха раздражението на Рент – и обсъждането му с хора извън нашия кръг... – Полдерон внезапно мъкна и махна с ръка, сякаш да отпъди завъртяло се край главата му досадно насекомо. Пресегна се към каната на абаносовата масичка до Варс и ливна щедра порция вино в празен бокал. Отпи, избърса устата си с опакото на лявата длан и изръмжа: